

Arrest

nr. 139 567 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2014 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,
(..)

bij DVZ ook gekend als:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 28 april 2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

- 2° Regelmatig verblijf verstreken
- 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

REDEN VAN DE BESUSSING

De aanvraag gezinshereniging dd. 25.01.2014 op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van de volgende redenen: -

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling, de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal ander staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 25.11.2013, betekend aan betrokkene op 25.11.2013, verhindert betrokkene, zolang het niet opgeschort of opgeheven is, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om hem een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dient hij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens hij een verblijfsaanvraag kan indienen.

Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 sexes) (cfr RvV nr 115:306 dd 09.12.2013)

Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd. 25.01.2014 niet in overweging genomen hebben, en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter.

Betrokkene moet bijgevolg geven aan de bijlage 13 septies dd. 25.11.2013. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde), ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat de gemachtigde op basis van de voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst de verwerende partij er op dat *in casu* sprake is van een herhaald bevel, aangezien verzoekende partij reeds op 25 april 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zich niet enkel uitspreekt over de onregelmatige verblijfstoestand van verzoekende partij maar tevens ook uitspraak doet over de ingediende verblijfsaanvraag. De bestreden beslissing strekt bijgevolg verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg moeilijk worden voorgehouden dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij de vernietiging ervan. De vernietiging van de bestreden beslissing zou verzoekende partij *in casu* immers enig nuttig voordeel kunnen opleveren aangezien, zoals blijkt uit wat hieronder wordt besproken, niet noodzakelijk dezelfde beslissing dient te worden genomen. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/38 EG, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat verwerende partij de aanvraag van verzoeker om in functie van zijn echtgenote toegelaten te worden tot een verblijf niet in overweging heeft willen nemen

Terwijl dit in se een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing betreft

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Verzoeker betwist niet dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie / Belgisch onderdaan geen absoluut recht is en dat er voorwaarden zijn die de wetgever duidelijk in kaart heeft gebracht.

Verzoeker ontkent derhalve niet het bestaan van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be wordt dienaangaande gestelde :

“Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot?

- ☐ *Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap*
- ☐ *Ouder dan 21 jaar*
- ☐ *Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- ☐ *Voldoende huisvesting*
- ☐ *Ziekteverzekering*
- ☐ *Gezinscel*

Welke documenten heb je nodig voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot?

- ☐ *Huwelijksakte of akte van het geregistreerd partnerschap*
- ☐ *Bewijs van identiteit*
- ☐ *Bewijs leeftijd*
- ☐ *Bewijs van toereikende en stabiele bestaansmiddelen*
- ☐ *Bewijs van voldoende huisvesting*
- ☐ *Bewijs van ziekteverzekering”*

Kortom, volgens de gegevens van de kruispuntbank kan de gezinshereniging ook aangevraagd worden vanuit een onwettig verblijf.

In de bestreden beslissing wordt geen wettelijke basis aangehaald om de aanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verzoeker meent dan ook dat om die reden alleen niet voldaan is aan de motiveringsplicht rustende op verwerende partij.

De enige wettelijke basis voor de beslissing van verwerende partij zou desgevallend kunnen gevonden worden in artikel 74/ 12 § 4 Vreemdelingenwet, artikel welke evenwel NIET door verwerende partij wordt ingeroepen.

Voornoemd artikel stelt evenwel enkel en alleen dat een derdelander geen recht op toegang of verblijf heeft tijdens een onderzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod.

Nu de aanvraag tot gezinshereniging ook vanuit onwettig verblijf kan ingediend worden (sic: de voorwaarden zoals omschreven in de wet en supra) meent verzoeker terecht dat zelfs al zou door verwerende partij gerefereerd worden naar artikel 74/12 § 4 vreemdelingenwet - quod non – dit geen wettelijk beletsel kon en kan zijn voor de aanvraag van verzoeker.

Verzoeker meent dan ook terecht dat verwerende partij door de beslissing te nemen om de aanvraag van verzoeker om, in functie van zijn Belgische echtgenote, tot een verblijf te worden toegelaten, niet in overweging te willen nemen, voornoemde artikelen en de richtlijn schendt, daar zij in se een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing is.

Ook hier meent verzoeker te kunnen verwijzen naar de website www.vreemdelingenwet.be waar nopens het verloop van de procedure het hiernavolgende gesteld wordt :

Hoe verloopt de procedure in België voor gezinshereniging met een Belgische echtgenoot?

- ☐ *Aanvraag bij de gemeente*
- ☐ *De gemeente geeft een bijlage 19ter na bewijs van verwantschap of partnerschap*
- ☐ *Woonstcontrole en inschrijving in het rijksregister*
- ☐ *Je legt bewijzen voor*
- ☐ *Bijlage 20*
- ☐ *DVZ beslist over je aanvraag binnen 6 maanden*
- ☐ *DVZ weigert je aanvraag*
- ☐ *DVZ erkent je verblijfsrecht”*

Het middel is dan ook gegrond.”

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Reeds supra onder het eerste middel werden de voorwaarden weergegeven teneinde een ontvankelijke aanvraag om gezinshereniging refererend naar artikel 40 ter vw in te dienen.

Door nu te beslissen dat de aanvraag van verzoeker niet in aanmerking kan genomen worden gelet op het betekende inreisverbod meent verzoeker dat betreffende beginselen werden geschonden.

Dit te meer daar ook hier op de website www.vreemdelingenrecht.be het hiernavolgende terug te vinden is :

Inreisverbod en gezinshereniging of humanitaire regularisatie

In een brief van 20 maart 2014 aan Kruispunt M-I verduidelijkt de Dienst Vreemdelingenzaken zijn praktijk bij aanvragen gezinshereniging of humanitaire regularisatie na een inreisverbod. Er blijven wel nog vragen. We roepen daarom op om evoluties in de praktijk en rechtspraak te melden.

De DVZ praktijk

Een derdelander die gezinshereniging wil aanvragen met zijn EU- of Belgisch familielid (artikel 40bis of 40ter Vw) heeft twee mogelijke aanvraagprocedures:

☐ *Hij kan zijn aanvraag tot gezinshereniging indienen via de Belgische ambassade in het herkomstland, of vanuit België. De visumaanvraag kan alleen geweigerd worden om redenen van openbare orde. De DVZ gaat in dat geval na of de derdelander die een inreisverbod opgelegd kreeg een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

☐ *Als de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend in België en de verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging, beschouwt de DVZ die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Een aparte aanvraag tot opheffing is dan niet nodig. Als niet voldaan is aan de gezinsherenigingsvoorwaarden blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten.*

Hier heeft verwerende partij niet eens de kans gegeven aan verzoeker om alle stukken in te dienen waaruit blijkt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van gezinshereniging daar de beslissing er reeds kwam voor de in de bijlage 19ter vooropgestelde termijnen!

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;

- richtlijn 2004/38 EG;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de in casu bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Wat de inhoudelijke kritiek betreft, die in wezen betrekking heeft op de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing, laat verweerder het volgende gelden.

Verzoekende partij uit allerhande beschouwingen, als zijnde dat de aanvraag tot gezinshereniging tevens kan worden aangevraagd uit onwettig verblijf. Voorts houdt verzoekende partij voor dat er geen wettelijke basis wordt aangehaald waarom verzoekende partij geen aanvraag zou kunnen indienen.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van art. 7, eerste lid, 2° en 12° Vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd dat de termijn voor legaal verblijf in België is verstreken en dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en volstaan om de bestreden beslissing in rechte en in feite te ondersteunen.

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Dit inreisverbod werd op 25.11.2013 aan verzoekende partij betekend en is inmiddels in kracht van gewijsde getreden.

Overeenkomstig art. 2 Vreemdelingenwet is een inreisverbod "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering".

Het is verweerder dan ook onduidelijk welk belang verzoekende partij heeft bij het indienen van deze aanvraag, nu zij zich omwille van het inreisverbod niet mag begeven in één van de Schengenlanden, waaronder België.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet, en meent te kunnen voorhouden dat het de vreemdeling enkel is verboden tijdens het onderzoek tot opheffing of opschorting in het Rijk te verblijven, laat verweerder gelden dat deze beschouwingen volledig voorbijgaan aan het voormelde. Immers is het verzoekende partij verboden om in het Rijk te verblijven wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, ongeacht of er een onderzoek wordt gevoerd tot opheffing of opschorting.

Verzoekende partij lijkt hier volledig aan voorbij te gaan.

Tevens kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie niet zou kunnen worden gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Geenszins toont verzoekende partij aan dat het niet aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zou toekomen een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie te weigeren door een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Terwijl andermaal dient te worden benadrukt dat verzoekende partij geenszins aantoont welk belang zij zou hebben bij de aanvraag.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

en:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- vertrouwensbeginsel;*
- rechtszekerheidsbeginsel;*

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het vertrouwensbeginsel heeft geschonden, door op Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verweerder laat gelden dat een opheffing of opschorting van dit inreisverbod enkel mogelijk is onder de bij art. 74/12 Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden en na het volgen van de aldaar voorgeschreven procedure.

Art. 74/12 Vreemdelingenwet stipuleert in die zin:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

De bewering van verzoekende partij als zou zijn aanvraag gezinshereniging dienen te worden beschouwd als een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, mist derhalve juridische grondslag.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginnelsen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in het verleden een aanvraag gezinshereniging hebben beschouwd als een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, of hieromtrent een praktijk hebben doen ontstaan, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat dergelijke aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland wordt ingediend. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 74/12 Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in die zin:

“Louter ten overvloede kan evenwel worden aangegeven dat de stelling van verwerende partij dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg in het Rijk kan indienen niet incorrect is. Een inreisverbod impliceert, gelet

op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve eerste verzoekende partij, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel is dat er redenen zijn om haar tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat zij abstractie kan maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zij zich, met miskennis van dit verbod, kan aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen en dat wanneer dit gemeentebestuur haar bepaalde documenten aflevert hieruit kan worden afgeleid dat dit verbod impliciet werd opgeheven. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing.” (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

3.4. Het bestreden bevel bestaat uit twee gedeelten. In het eerste gedeelte wordt een verwijderingsbeslissing opgelegd. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod. In het tweede gedeelte wordt gesteld dat de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het opgelegde inreisverbod van 25 november 2013. Volgens de gemachtigde verhindert dit inreisverbod verzoekende partij, zolang dit niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Verzoekende partij dient eerst België te verlaten om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken vanuit het buitenland alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen.

3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 21 december 2013 gehuwd is met een Belgische onderdaan en in functie daarvan, op 25 januari 2014, een aanvraag tot

gezinshereniging heeft gedaan, zich baserende op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekende partij naar aanleiding van haar voormelde aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, lid 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband bewezen zijn. Dat deze elementen bewezen werden, wordt door de verwerende partij ook niet betwist.

3.6. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

3.7. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kent een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Belgische onderdaan, vermeld in artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. In die zin bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft de echtgeno(o)t(e) van een Belgische onderdaan, de omstandigheden die in aanmerking moeten worden genomen om vast te stellen of aanspraak kan gemaakt worden op verblijfsrecht.

De Raad besluit aldus dat de Belgische wetgever heeft voorzien in een verblijfsrecht voor echtgenoten van een Belgische onderdaan, wanneer aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden is voldaan.

3.8. Zoals eerder gesteld onder punt 3.5., blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoekende partij en de gezinsband tussen verzoekende partij en haar Belgische echtgenote worden betwist. Ook in de nota van de verwerende partij blijkt niet dat deze gezinsband in vraag wordt gesteld. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt verder dat niet werd onderzocht of verzoekende partij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals gesteld onder

artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt immers dat de aanvraag om een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking wordt genomen omwille van het eerder opgelegde inreisverbod. De gemachtigde meent dat de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging van 25 januari 2014 niet in overweging mocht hebben genomen en niet mocht zijn overgegaan tot de aflevering van een bijlage 19ter.

3.9. Uit de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Belgische onderdanen vernoemd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, enkel kan worden beperkt in twee welbepaalde gevallen:

3.10. Zo bepaalt artikel 42septies van de Vreemdelingenwet: *“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”*

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger niet in aanmerking werd genomen omwille van fraude of misbruik.

3.11. Verder bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft. In casu verwijst de gemachtigde enkel naar het opgelegde inreisverbod dat werd afgeleverd omdat verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan als redengeving om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en niet omwille van redenen van openbare orde. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden beslissing te schragen.

De argumentatie die de verwerende partij ontwikkelt in haar nota, laat evenmin toe tot een ander besluit te komen. Het belang van verzoekende partij bij het indienen van de verblijfsaanvraag, kan in het licht van wat hierboven werd besproken, dan ook niet meer ernstig in vraag worden gesteld.

3.12. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkbaar zelf van oordeel was dat aan zulke aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wel gevolg kon worden gegeven ook al is men onderworpen aan een inreisverbod. De verwerende partij ontkent geenszins in haar nota dat de dienst Vreemdelingenzaken op 20 maart 2014 correspondentie opstelde waaruit blijkt dat een derdelander die gezinshereniging met een Belg wenst, deze aanvraag in België kan indienen en ze zal onderzocht worden. Er wordt hierbij nagegaan of de derdelander die een inreisverbod opgelegd kreeg een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de openbare orde.

3.13. Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, zodat een schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2010 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER